

not er kommen frem ifølge et Tryk fra Rigsdagens Side. Jeg troer, at det forholder sig saaledes, og man vil ogsaa erindre, at der for endeel Aar siden blev nedsat en Commission, bestaaende af sagkyndige, dygtige Mænd, der reiste Landet rundt for at undersøge, hvormegent Jord Præsternes Subsistens i det enkelte Tilfælde passende krævede, idet man navnlig saae hen til, hvor stort et Hæstehold der var nødvendigt for Præsten, og hvormange Køer han maatte have for at have Mælk etc. Naar man saa var kommen til et Resultat med Hensyn til, hvor stort et Creaturhold og, i Forhold dertil, hvormegen Jord der behøvedes, saa sagde man: den øvrige Jord er overflødig og kan under heldige Omstændigheder sælges. Men dertil kommer, at det ikke er nogen vilkaarlig Magt, Ministeriet her tiltager sig; det er en Bemyndigelse, som udtrykkelig er det hjemlet ved en kongelig Resolution — tager jeg ikke feil, er den af 23de April 1863. Jeg troer virkelig ogsaa, at det er gavnligt, at man kan gjøre det; jeg finder det i og for sig ganske hensigtsmæssigt, at Præstegaardene ikke ere for store. Dertil kommer, at man selvfølgelig ikke sælger, uden at man faaer en saadan Priis for Jorden, at man kan være tjent dermed. Men er man først af den Mening, at det er rigtigt, at man sælger den overflødig Jord fra Præstegaarden, saa er det jo ogsaa det eneste Rigtige, at man benytter Leiligheden til at sælge. Kommer der saa en Mand og byder en fornuftig Priis og fornuftige Betalingsvilkår, som man kan gaae ind paa, saa synes jeg, at Sagen fremmes bedst ved, at man sælger strax, og, som sagt, denne Ret er hjemlet Kirkeministeren ved en kongelig Resolution af 23de April 1863. — Det ærede Medlem henlede derhos Opmærksomheden paa en Sag, som jeg erkjender fortjener vor allerhøieste Opmærksomhed og Interesse, nemlig den grønlandske Mission, og jeg kan kun takke det ærede Medlem for de mange gode Bink, han gav om, hvorledes man kunde søge at ordne denne Sag. Jeg vil her kun gjøre een Bemærkning for at værgе mig imod den Opfattelse, at Sagen ganske ligger i min Haand, thi det kommer i Meget an paa, at man kan faae hele Missionsagen og de Personer, der

virke i Missionens Tjeneste, stillede i det rette Forhold til hele Handelspersonalet og den hele Virksomhed, som udvilles i Grønland i Anledning af Handelspersonalet; men ikke destomindre vil jeg sige, at jeg har det bedste Haab om, at vi skulle komme til et heldigt Resultat i denne Sag. Det er ganske rigtigt, som det ærede Medlem antydede, den bedste Bet, man kan gaae, at samle nogle sagkyndige Mænd — og vi ere netop for Diebliffet saa heldige at have herne de meget indsigtsfulde og sagkyndige Mænd fra Grønland — og høre deres Mening om adskillige Spørgsmaal, vedkommende Grønland. Smidlertid forudsætter det et Forarbejde, som jeg forstikker de Herrer om er meget betydeligt, for at faae alle Momenter trukne frem. De store og vidtløftige Indberetninger, som vi hvert Aar faae fra Grønland, blive nøie gennemsejete; dette er hidtil skeet og skal fremdeles skee, og det er derhos Ministeriets Hensigt at søge gennem kyndige Mænd at faae en Utring, en Betænkning, et godt Raad om, hvorledes man hensigtsmæssig kan ordne denne Sag. At man da naturligtvis ogsaa vil tage væsentlig Hensyn til de Bink, det ærede Medlem har givet, er naturligt. — Da Finanslovens Behandling begyndte her i Thinget, gjorde det ærede Medlem for Aarhus Amts 1ste Valgkreds (Winther) en Bemærkning om 7,625 Rd., som jeg har tilladt mig at opføre paa Finansloven som Noget, der tilkommer Seminariefonden, men jeg skal, for ikke at trætte Thinget for meget, ganske forbigaae denne lille Sag; det hører jo egentlig ind under 2den Behandling, hvorvidt en saadan Post er berettiget eller ikke, og jeg skal derfor nu ikke documentere det for det ærede Thing; jeg kan virkelig gjøre det paa det Nødtagteste, jeg kan virkelig documentere, at dette Beløb er berettiget og fuldt berettiget. Naar det ærede Medlem ellers ydede Finansministeren sin Anerkjendelse, fordi han havde tilintetgjort Befordringsvæsenets særlige Fond, men derimod ytrede, om ikke Uvillke mod, saa dog en vis Utilfredshed med, at Ministeren for Kirke- og Underviisningsvæsenet ikke vilde gaae denne Bet, saa skal jeg hertil blot bemærke, at jeg er temmelig overbevist om, at det ærede Medlem og jeg ikke let ville blive